

SAGAN OM MOSTER MOSSA

Det var en gång en lustig dam som bodde i en skog. Hon hette Moster Mossa. Hon bodde i ett grönt litet hus som var gjort av husmossa. En ny våning växte ut upptill varje år vilket gjorde att hon efter många år bodde i skogens högsta hus. Men det var en dragig kåk och Moster Mossa fick täta alla springor med väggmossa.

Eftersom Moster Mossa inte gillade barr och skräp inne i huset såg man henne ofta med en kvastmossa i högsta hugg för att få rent i alla skrymslen. Ofta sopade hon sig alldeles svettig och trött. Hon brukade då lägga sig på sin vackra säng av den mjukaste björnmossa, precis som björnen i sitt ide.

En dag skulle hon få besök av en gammal vän. Fåfäng som hon var ville hon få ordning på sitt hår. Hon kammade sig en fin frisyr med sin kammossa. Trots alla tätningar i huset kändes det ruggigt och hon lade därför lite torv i öppna spisen och tände på. Torv är gammal död vitmossa och var bra att elda med på den tiden, men ju äldre hon blev, desto klokare blev hon också. Det var ju dumt att elda upp torven, tänkte hon. Då blir det ingen ny vitmossa. Det är bättre att använda vitmossan sparsamt till blöjor än att elda upp den, sa hon tyst för sig själv och tänkte på framtiden och sina barn.

Källa: Robert Lättman-Masch, Nynäshamn naturskola

Åbolands
naturskola

KORPO
KULTURGILLE R.F.

SATU SAMMAL-TÄDISTÄ

Olipa kerran hassu nainen, joka asusteli metsässä. Hänen nimensä oli Sammal-täti. Hän asui pienessä vihreässä talossa, joka oli rakennettu metsäkerrossammaleesta. Taloon kasvoi joka vuosi uusi kerros, ja lopulta monen vuoden päästä Sammal-täti asui metsän korkeimmassa talossa. Mutta talo oli vetoinen röttelö, ja Sammal-täti joutui tilkitsemään kaikki raot seinäsammaleella.

Koska Sammal-täti ei pitänyt havuista ja muusta roskasta talossaan, hänet saattoi usein nähdä kivikynsisammaleesta tehty kynnenmuotoinen luuta ojossa lakaisemassa kivisen lattian nurkkia puhtaiksi. Monesti hän lakaisi ja lakaisi niin, että oli aivan hikinen ja uupunut. Silloin hänellä oli tapana käydä pitkäkseen pehmoisesta korpikarhunsammaleesta tehdylle kauniille sängylleen, aivan kuin karhu talvipesäänsä.

Eräänä päivänä eräs vanha ystävä oli tulossa kylään Sammal-tädin luo. Turhamainen kun oli, hän halusi laittaa hiuksensa nätiksi. Hän teki itselleen hienon hiuskoristeen sulkasammalen avulla. Kaikista tilkkeistä huolimatta talo tuntui edelleen vilpoisalta, joten hän pani hieman turvetta takkaan ja sytytti tulen. Turve on vanhaa kuollutta rahkasammalta ja sitä oli siihen aikaan kätevä käyttää talon lämmittämiseen. Mutta mitä vanhemmaksi Sammal-täti tuli, sitä viisaammaksikin hän tuli. Olipa hölmöä polttaa turvetta, hän ajatteli. Silloinhan ei saada enää uutta rahkasammalta. Rahkasammalta on parempi käyttää säästeliäästi vaippoihin kuin polttaa se, hän sanoi hiljaa itseksensä ja ajatteli tulevaisuutta ja lapsiaan.

Vapaa käännös ja uudelleenkirjoitus: Aija Mäkinen.

Lähde: Robert Lättman-Masch, Nynäshamn naturskola